

[Justitsministeren.]

ikke tilnærmelsesvis saa store, som han mener. Nogen forøget Administration bliver der, men det er uundgaaeligt, hvis man vil opnaa de Fordele, som disse Love byder en Række Børn. Heri er intet mærkværdigt, og heri adskiller Lovforslagene sig heller ikke fra alle de Børnelove, det ærede Medlem selv har været med til at vedtage tidligere. Lige fra Forordningen af 14. Oktober 1763, som jeg dog ikke vil mistænke det ærede Medlem for at have været med til at gennemføre, og til nu har man virkelig altid maattet betale Forbedringer for de uden for Ægteskab fødte Børn med større Bistand og Indgreb fra det offentliges Side, med større Administration — det er givet. Den Forøgelse af Administrationen, der vil ske ved disse Lovforslag, er for intet som helst at regne i Forhold til den Forøgelse, der skete ved de tidligere Hovedlove af 1888 og 1908, som indførte den forskudsvisse Udbetaling af Underholdsbidrag fra det offentliges Side. Dér kunde man tale om Forøgelse af Administrationen, men at holde timelange Taler om dette Spørgsmaal i Forbindelse med de foreliggende Lovforslag er relativt set urimeligt. Jeg kan overhovedet ikke se, at dette Hensyn har nogen som helst Vægt som Argument mod Lovforslagene, eller at der er Grund til at tro, at disse Lovforslag, som er gennemtygget saa meget, skulde kunne simplificeres det allermindste ved en ny grundig Gennemgang i Udvalg, selv under det ærede Medlems Ledelse — og jeg skal her til de mange Komplimenter, det er lykkedes mig at give ham i denne Tale, gerne føje den yderligere til, at jeg ved, det ærede Medlem som Administrator vil spare det mest mulige.

Endelig anførte det ærede Medlem som en fjerde Grund til at lade Lovforslagene underkaste en Kommissionsbehandling — jeg haaber, man husker de tre andre Grunde, for det hele er meget nøjagtigt og videnskabeligt stillet op —, at visse Spørgsmaal angaaende denne Lovgivnings Forhold til Retstilstanden i øvrigt ikke har været behandlet. Han anførte kun eet Eksempel, nemlig Lovenes Virkning paa de allerede oprettede Testamenter. Han fremhævede særlig det Tilfælde, at en Mand i sit Testamente har bestemt, at en Arv efter ham skal tilfalde en Broder og bestyres for ham under Overformynderiet og derefter ved hans Død falde i Arv til hans ægtefødte Børn eller Livsarvinger.

Ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal er der Grund til at glæde sig over

det ærede Medlems Skarpsindighed. Her kan nemlig være et tvivlsomt Tilfælde. Hvis der i Testamentet staar ægtefødte Børn, er der ingen Tvivl om, at saa kan de uden for Ægteskabet fødte Børn ikke komme i Betragtning, for ægtefødte bliver de ikke, uanset at disse Lovforslag vedtages. Hvis der, som det ogsaa undertiden sker, staar: Arvinger efter Loven, er det givet, at de uden for Ægteskabet fødte Livsarvinger hører med herindunder. Derimod kan Udtrykket „Livsarvinger“ volde Tvivl, da man ikke med Sikkerhed kan vide, hvad Testator vilde have bestemt, hvis han var blevet opmærksom paa Problemet, som jo ikke var opstaaet dengang. I saa Fald vil jeg nærmest være tilbøjelig til at antage, at Livsarvinger maa være dem, der efter den Lovgivning, som gjaldt ved den første Arvings Død, omfattes af disse Udtryk, saa at hans uden for Ægteskabet fødte Livsarvinger ogsaa bliver delagtige i Arven. Saadanne specielle Fortolkningsspørgsmaal vil altid opstaa ved en ny Kodifikation af en Lovgivning. Det vil ske ved enhver Ændring af Arvelovgivningen og vil maaske ogsaa opstaa ved den Lovgivning, som formentlig bliver en Følge af den Arvekommission, som jeg har nedsat, og som det ærede Medlem i øvrigt var saa tilfreds med. Men disse specielle Spørgsmaal om Testamenters Fortolkning, hvor det først og fremmest gælder om at udfinde Testators Vilje, henhører under Domstolene og næppe under en første Behandling her i Rigsdagen, som ikke skal kulegrave alle foreliggende Detailler. Det vil efter min Mening være ganske urimeligt og urigtigt at løse saadanne Fortolkningsspørgsmaal gennem selve Lovgivningen. Jeg ser derfor heller ikke, at der er noget her at undersøge og overveje i en Kommission, knap nok i det Udvalg, jeg venter nedsat, og jeg maa i Betragtning heraf ganske afvise Nedsættelse af disse forskellige Kommissioner, være sig skandinaviske eller specifikt danske. Paa dette Omraade er de formentlig ingen Nytte til. Jeg siger dette sikkert til Glæde for det ærede Medlems sparsommelige Partifæller, der med Rædsel har hørt hans lange Udvikling om nye Kommissioners Nødvendighed gennem Aarene. Nej, det ærede Medlem faar ikke alene ingen Kommission, han faar, hvis det staar til mig, heller ikke Lov til i Udvalget at sinke Gennemførelsen af disse Lovforslag, hvis Detailudarbejdelse det ærede Medlem selv har haft tre Aar til at hjælpe med til — hidtil dog uden paaviseligt Resultat. Jeg skal slutte med at gentage min